

Sygn. akt I NKRS 122/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania W. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 26 maja 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy
stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie [...], ogłoszone
w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 831,

z udziałem M.K., J.M. i J.W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 grudnia 2021 r.

- 1. oddala odwołanie;**
- 2. odrzuca wniosek o zasądzenie kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: Rada albo KRS) uchwałą nr (...) z dnia 26 maja 2021 r. (dalej także: Uchwała), działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j.: Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M.K., J.M. oraz J.W. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie [...];

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W.G., K.K., P.K., J.K., P. M., B.S., W.S., R.S. oraz U. W. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie [...].

Na trzy wolne stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 831, zgłosili się:

1. W. G.- adwokat, profesor (...) Wyższej Szkoły Prawa [...],
2. M. K. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...), profesor nauk prawnych – Uniwersytet (...) w K.,
3. K. K. – radca prawny, profesor nauk prawnych – Uniwersytet (...),
4. P.K. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...), profesor nauk społecznych – Uniwersytet (...),
5. J.K. – radca prawny, profesor Wyższej Szkoły [...] w W. oraz Uniwersytetu (...) w L.,
6. J. M. – adwokat,
7. P.M. – sędzia Sądu Rejonowego w J.,
8. B. S. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...),
9. W. S. – radca prawny, profesor Uniwersytetu (...),
10. R.S. – profesor (...) Uniwersytetu (...),
11. J.W. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...), profesor Uniwersytetu [...] oraz
12. U.W. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...)

Na posiedzeniach 17, 19, 20 i 24 maja 2021 r. zespół Rady w trybie zdalnym wysłuchał uczestników postępowania oraz, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania na:

1. W. G. oddano: 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”,

2. M. K. oddano: 4 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”,
3. K. K. oddano: 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw”, 4 głosy „wstrzymujące się”,
4. P. K. oddano: 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw”, 4 głosy „wstrzymujące się”,
5. J. K. oddano: 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw”, 4 głosy „wstrzymujące się”,
6. J.M. oddano: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”,
7. P.M. oddano: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”,
8. B.S. oddano: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”, W. S. oddano: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”,
9. R. S. oddano: 1 głos „za”, 0 głosów „przeciw”, 4 głosy „wstrzymujące się”,
10. J.W. oddano: 4 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”,
11. U. W. oddano: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”.

W wyniku głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na trzy wolne stanowiska sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym – w Izbie [...] W. G., M. K. i J.W. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony poziomem posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a także informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, ich dorobku naukowego, opiniami przełożonych, rekomendacjami, publikacjami.

Jednocześnie zespół podkreślił, że wszyscy rekomendowani kandydaci bardzo korzystnie, dojrzałe zaprezentowali swoje kandydatury podczas wysłuchania przed zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa.

Stosownie do treści uzasadnienia Uchwały, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że uczestnicy postępowania spełniają warunki do objęcia stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, określone w art. 7 § 1 i 2 w zw. z art. 6 § 1 pkt 1-4 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.).

Przy ocenie przydatności poszczególnych kandydatów na trzy wolne stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie [...], Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym przede wszystkim doświadczeniem zawodowym kandydatów i doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa oraz ich dorobkiem naukowym, a także uwzględniła wytyczną z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. – wymóg wyróżniania się przez kandydatów na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Ostatecznie Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie M. K., J.M. i J.W. do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie [...].

W opinii Rady wszyscy uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie [...], spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się doświadczeniem zawodowym kandydatów i doświadczeniem w stosowaniu przepisów prawa oraz ich dorobkiem naukowym, a także uwzględniła wytyczną z art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. – wymóg wyróżniania się przez kandydatów na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Na ocenę wypełniania powyższych kryteriów przez poszczególnych uczestników postępowania wpływ miała również autoprezentacja ich kandydatur przed zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa oraz ich wypowiedzi zawarte w protokołach z posiedzeń zespołu 17, 19 i 20 maja 2021 r.

Zgodnie z treścią uzasadnienia Uchwały wybrani przez Radę i przedstawieni

Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie [...] kandydaci wypełnili – w najwyższym stopniu – spośród wszystkich uczestników postępowania, przyjęte przez Krajową Radę Sądownictwa i oceniane łącznie, kryteria. Posiadają wyróżniające doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy bądź doświadczenie orzecznicze oraz legitymują się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Ich kandydatury zostały dodatkowo wzmocnione na skutek autoprezentacji przed członkami zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, podczas której umotywowali swoje predyspozycje do pełnienia najwyższego urzędu w ramach sądownictwa administracyjnego.

Jak podkreśliła Rada M.K. posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte zarówno w sądownictwie powszechnym, jak i administracyjnym, w tym na delegacji w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Równolegle z pracą orzeczniczą prowadził działalność naukową i dydaktyczną. Na wszystkich tych płaszczyznach zajmował się szeroko rozumianym prawem administracyjnym. Atutem kandydata jest posiadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego oraz tytułu naukowego profesora w dyscyplinie nauk prawnych, nadanego mu postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto, kandydat bardzo korzystnie i dojrzałe zaprezentował swoją kandydaturę podczas rozmowy z zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa.

J. M. posiada dziesięcioletnie doświadczenie w pracy adwokata oraz ponad siedmioletnie doświadczenie orzecznicze, które zdobył na stanowisku asesora, a następnie sędziego Sądu Rejonowego w G. Takie połączenie pozwoliło uzyskać mu wszechstronną wiedzę, którą z powodzeniem wykorzysta w pracy na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie [...]. Spectrum spraw oraz złożoność procedur, z którymi miał do czynienia, czynią go jednym z kandydatów wyróżniających się w niniejszym postępowaniu nominacyjnym.

J.W. posiada doświadczenie w pracy adwokata oraz orzecznicze na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...). Legitymuje się stopniem naukowym doktora oraz doktora habilitowanego nauk prawnych. Jej praca zarówno zawodowa, jak i naukowa oraz dydaktyczna od samego początku

ukierunkowane są na szeroko rozumiane prawo administracyjne i sądowoadministracyjne.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Rady 26 maja 2021 r. na:

1. W.G. oddano 9 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

2. M.K. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

3. K. K. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

4. P.K. oddano 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 21 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

5. J.K. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, przy 22 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

6. J. M. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

7. P.M. oddano 9 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

8. B.S. oddano 5 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

9. W.S. oddano 5 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

10. R.S. oddano 5 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 16

głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

11. J.W. oddano 12 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

12. U.W. oddano 4 głosy „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 22 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W dniu 26 lipca 2021 r. W.G. wniósł odwołanie od Uchwały z uwagi na jej sprzeczność z prawem. Uchwała została zaskarżona w całości co do punktu 1 oraz w części co do punktu 2 – w zakresie dotyczącym nieprzedstawienia kandydatury odwołującego się.

Odwołujący się podniósł następujące zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

1. preambuły i art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej: Konstytucja RP), poprzez naruszenie zasady prawdy;

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez:

1. dokonanie oceny kandydatury wnoszącego odwołanie i konkurujących z nim kandydatów bez wszechstronnego rozważenia sprawy i bez uwzględnienia udostępnionej dokumentacji, wskazujące na kwalifikacje zawodowe wszystkich kandydatów, a także dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz w oparciu o kryteria niejasne niejednakowe dla wszystkich kandydatów;

2. dokonanie oceny kandydatury wnoszącego odwołanie i konkurujących z nim kandydatów bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego;

3. art. 34 ust. 4 u.KRS, poprzez sporządzenie protokołu z posiedzenia Zespołu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 u.KRS, w sposób naruszający zasadę prawdy (zawartą w preambule i art. 51 ust. 4 Konstytucji RP), co wymagało złożenia wniosku do Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o sprostowanie informacji niepełnych na podstawie art. 51 ust. 4 Konstytucji RP.

W oparciu o powyższe zarzuty odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały we wskazanym zakresie oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa, a także o zasądzenie od Krajowej Rady Sądownictwa na rzecz wnoszącego odwołanie kosztów postępowania.

Dnia 22 września 2021 r. do Biura Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęła odpowiedź uczestniczki postępowania – J.W. na odwołanie, która wniosła o jego oddalenie.

O oddalenie odwołania jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, pismem z 13 sierpnia 2021 r., wniosła również Rada.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zauważyć jednocześnie należy, że stosownie do normy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

Ponadto odnotować należy, że podstawą odwołania może być wyłącznie zarzut dotyczący sprzeczności uchwały z prawem. Konsekwentnie, czynność dokonana przez zespół Rady nie może stanowić samoistnej podstawy zaskarżenia odwołaniem do Sądu Najwyższego, gdyż podlegają mu tylko uchwały Rady w granicach określonych w art. 44 ust. 1 u.KRS. Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12: „zespół jest wewnętrzną jednostką organizacyjną Rady, wyznaczoną *ad hoc* przez Przewodniczącą Rady spośród jej członków w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady (art. 31 ust. 1 ustawy o KRS). Nie są więc

dopuszczalne zarzuty odwołania od uchwały Rady skierowane wprost do stanowiska zespołu”. Skoro więc samoistną podstawą odwołania nie mogą być zarzuty skierowane bezpośrednio do stanowiska zespołu Rady, to tym bardziej nie mogą nią być zarzuty odnoszące się do poszczególnych czynności zespołu podjętych w celu wypracowania stanowiska.

Zgodnie z powyższym zarzuty odwołania mogą być skierowane tylko w odniesieniu do uchwały Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12). Jednocześnie podkreślić należy, że mogą one obejmować naruszenie art. 34 ust. 3 u.KRS, w szczególności, jeśli podniesiony zostaje zarzut braku wszechstronnego rozważania sprawy, będący konsekwencją określonych zaniedbań ze strony zespołu Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21).

Zauważyć ponadto należy, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, zaś dokonując wyboru kandydatów do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie w konkretnym postępowaniu nominacyjnym, dysponuje całością dokumentacji kandydatów. Nic nie wskazuje, aby w ocenianym postępowaniu było inaczej. Ponadto podkreślić należy, że rekomendacja zespołu jest jednym z dowodów zgromadzonych w postępowaniu, nie ma przy tym ani charakteru decydującego, a tym samym nie przesądza o treści decyzji podejmowanej przez Radę.

Z powyższych względów podniesione przez odwołującego się zarzuty dotyczące postępowania przed zespołem Rady, jak i wnioski dowodowe dotyczące wskazanych okoliczności, nie mogą zostać uwzględnione.

Odwołujący się wniósł o uchylenie Uchwały w punkcie 1 – w całości, a także w punkcie 2 – w zakresie dotyczącym nieprzedstawienia kandydatury odwołującego się. W opinii Rady, przedstawionej w odpowiedzi na odwołanie, po stronie odwołującego się nie istnieje *gravamen* dla objęcia zaskarżeniem pierwszego punktu Uchwały w całości. Interes odwołującego się w opinii Rady może zostać bowiem zrealizowany przy zaskarżeniu jedynie punktu drugiego Uchwały, w zakresie w jakim go dotyczy. Na poparcie swojego stanowiska Rada szeroko odwoływała się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w tym w szczególności do wyroku Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela uwagi poczynione przez Sąd Najwyższy w wyroku z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19. Sąd Najwyższy zauważa jednocześnie, że przytoczenie przez Radę *passusy* uzasadnienia wyroku z 1 lipca 2019 r. miały charakter rozważań ogólnych, które nie przełożyły się na treść wyroku. Sąd Najwyższy podziela więc zapatrywanie, że „dotychczasowe orzecznictwo stało na stanowisku, iż interes prawny skarżącego pozwala mu kwestionować kandydatury przedstawione przez Krajową Radę Sądownictwa do powołania na stanowisko sędziego i wyraźnie nie wykluczało kwestionowania wszystkich kandydatur w przypadku uchwał obejmujących większą liczbę stanowisk, bo też nie było takiej praktyki wśród skarżących, którzy z reguły wybierali pojedyncze osoby przedstawione we wniosku Rady, które czyniono uczestnikami postępowania odwoławczego”. Zgadza się również ze stwierdzeniem, że „nie jest to stanowisko jedyne możliwe”. Na rzecz odmiennych stanowisk przemawia m.in. fakt, że „nie jest oczywiste to, że interes jednego uczestnika pozwala kwestionować pozycję prawną wszystkich osób przedstawionych Prezydentowi z wnioskiem o powołanie, w tym również tych, w odniesieniu do których nie sposób mówić o wątpliwościach co do legalności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w ich zakresie. Obiektywnie patrząc, w interesie Skarżącego leży jedynie to, by zostać przedstawionym Prezydentowi do nominacji, natomiast już nie to, by ktoś inny przedstawiony nie został”.

Analogicznie jak w sprawie I NO 70/19 Sąd Najwyższy przyjmuje ostatecznie pogląd, że należy dopuścić możliwość zaskarżenia Uchwały w zakresie całego punktu pierwszego. Nieuwzględnienie odwołania, w zakresie w jakim dotyczy ono osób przedstawionych Prezydentowi RP do powołania, w sytuacji gdy wniosek dotyczy wszystkich objętych konkursem wolnych stanowisk sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie [...], ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 831, mogłoby skutkować dokonaniem przez Prezydenta RP skutecznej nominacji ich wszystkich. Wobec powyższego należy uznać, że wyrok Sądu Najwyższego uwzględniający odwołanie jedynie w zakresie częściowego zaskarżenia punktu drugiego Uchwały mógłby nie zapewnić należytej ochrony uprawnionego interesu odwołującego się.

Przechodząc do podniesionych przez odwołującego się zarzutów, zauważyć

należy, że w większości nie zostały one skonkretyzowane i uzasadnione. Odwołujący się zarzuca podjętej Uchwale naruszenie preambuły i art. 51 ust. 4 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady prawdy. Sformułowanie to uniemożliwia Sądowi Najwyższemu rekonstrukcję podstawy zaskarżenia. Odwołujący się nie wskazał konkretnie z jaką częścią Preambuły Konstytucji RD wiąże zarzut naruszenia zasady prawdy. Zgodnie z utrwalonym poglądem podstawy kasacyjne muszą być określone w sposób precyzyjny ze wskazaniem przepisu, który zdaniem odwołującego się został naruszony, z wyszczególnieniem w razie potrzeby odpowiedniego paragrafu i ustępu (por. M. Manowska, *Komentarz do art. 398⁴ k.p.c.*, (w:) M. Manowska (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. I, Art. 1-477¹⁶, Warszawa 2021, s. 1302; J. Paszkowski, *Komentarz do art. 398⁴ k.p.c.*, (w:) T. Szanciło (red.), *Kodeks postępowania cywilnego*, t. I, *Komentarz – art. 1-505³⁹*, Warszawa 2019, s. 1370). Konsekwentnie ogólne odwołanie się do preambuły Konstytucji RP uznać należy za niewystarczające. Wskazać również należy, że uzasadnienie podstaw zaskarżenia powinno w sposób rzeczowy prezentować argumentację prawniczą wykazującą ich zasadność. W kontekście powyższego zauważyć należy, że odwołujący się w uzasadnieniu wskazuje, że w treści zaskarżonej Uchwały pojawiły się niezgodne z faktami stwierdzenia dotyczące jego doświadczenia zawodowego. Z treści odwołania nie wynika jednakże w jaki sposób prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, które w istocie statuuje art. 51 ust. 4 Konstytucji RP, zostało naruszone w postępowaniu przed Radą.

Za bezpodstawny Sąd Najwyższy uznaje zarzut naruszenia art. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP. Należy zauważyć, że w uzasadnieniu odwołania, poza przytoczeniem dwóch *passusów* uzasadnienia Uchwały, nazwanych przez odwołującego się „kryteriami”, pojawia się tylko jeden, ogólny argument: „obu tych kryteriów nie zastosowano do odwołującego się (...) chociaż analiza i rozważania Krajowej Rady Sądownictwa powinny być pogłębione w przypadku konkursu na wyższe stanowisko sędziowskie z uwagi na zasadniczo porównywalny niezwykle wysoki poziom kwalifikacji kandydatów”. Wskazane przez odwołującego się

„kryteria” odpowiadają normom wyrażonym w art. 33 ust. 1 u.KRS, 35 ust.1 pkt 1 u.KRS, a także w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Przytoczone twierdzenia odwołującego się nie znajdują potwierdzenia w treści Uchwały. Sam odwołujący się przywołuje bowiem zamieszczone w niej stwierdzenia, wprost odnoszące się do jego doświadczenia zawodowego oraz dorobku naukowego. Zgodzić się przy tym należy, ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16, zgodnie z którym „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów na sędziów trzeba przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata wybranego przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę”. Oczywiście nie neguje to wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego obowiązku Rady do wyjaśnienia „jakie kryteria ocenne brała pod uwagę przy wyborze najlepszego – jej zdaniem – kandydata pretendującego do objęcia tego stanowiska. Zakres rozważań Rady poświęconych analizie pozostałych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów o zbliżonej sytuacji faktycznej, lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury «zwycięskie» od «przegranych»” (wyrok Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; zob. również wyrok Sądu Najwyższego z 2 lipca 2015 r., III KRS 25/15).

W ocenianym postępowaniu nominacyjnym Rada dopełniła tych obowiązków, w szczególności dokonała charakterystyki poszczególnych kandydatów, następnie, w oparciu o relewantne kryteria, dokonała ich oceny i porównania. Sformułowane konkluzje odpowiadają przyjętym przez Radę, zgodnym z prawem kryteriom, a ponadto umożliwią porównanie sytuacji przedstawianych z wnioskiem o powołanie kandydatów z sytuacją odwołującego się. W szczególności zwrócić należy uwagę na następujący ustęp Uchwały, w którym Rada wprost porównuje sytuację odwołującego się z sytuacją przedstawionych z wnioskiem o powołanie kandydatów: „Pan W.G. jest bardzo dobrym kandydatem o dużym dorobku zawodowym i naukowym. Jednakże jego

działalność nie jest *stricte* ukierunkowana – tak, jak w przypadku wybranych osób – na prawo administracyjne i dziedziny pokrewne. Ponadto, dopiero od 2018 r. wykonuje zawód adwokata, a zatem nie uzyskał jeszcze takiego doświadczenia związanego z postępowaniem m.in. sądowoadministracyjnym, jak osoby przedstawione z wnioskiem o powołanie. Argumentacja ta jednak nie przekreśla w żaden sposób możliwości ubiegania się przez Pana W.G. o stanowisko sędziego w innym konkursie toczącym się przed Radą”. Nie wykraczając poza kognicję Sądu Najwyższego, czyli nie dokonując merytorycznej oceny kandydatów, Sąd Najwyższy zauważa, że wniosek ten nie stoi w sprzeczności z treścią zebranego w sprawie i odzwierciedlonego w Uchwale materiału dowodowego, nie świadczy również o przyjęciu przez Radę dowolnych kryteriów nietransparentnych, niejednorodnych lub dowolnych ocennych.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

Z uwagi na brak podstawy prawnej o zasądzenie kosztów postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 2019 r., I NO 67/90; wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2019 r., I NO 69/19), Sąd Najwyższy, wniosek odwołującego się o zasądzenie kosztów postępowania, odrzucił.